

gaan naar het ziekenhuis. Ik praat nog even na met Maarten en rij dan naar huis. Om vier 's nachts duik ik m'n bed in.

Ik heb m'n ogen nog niet open of ik krijg een berichtje van een vriend van Phill. 'Hij heeft twee stents gekregen. Hij kreeg in het ziekenhuis nog een hartaanval, maar hij maakt het nu naar omstandigheden goed.' Opgelucht slaak ik een zucht.

Ik bericht Josh en vertel wat er is gebeurd. 'After everything he has done to you, you still help him. You are too good for this world sweetheart,' zegt hij.

'Goedemiddag, u spreekt met het team van de kinderopvangtoeslag,' klinkt een vrouwelijke stem aan de andere kant van de lijn.

Het is begin mei en het is hier al zo heet dat het zweet van mijn voorhoofd loopt. De zenuwen maken het er niet beter op.

'Ja, hallo met Bridie van Droffelaar, ik bel om wat meer informatie te krijgen.' Ik hou me bewust op de vlakte, ik wil eerst wat meer weten voordat ik details geef.

'Denkt u dat u gedupeerde bent of heeft u een brief thuisgekregen?' vraagt ze vriendelijk.

'Nou, ik weet het eigenlijk niet, ik heb geen brief gekregen, ik woon in het buitenland,' zeg ik nog steeds aarzelend.

'Misschien kunt u vertellen waarom u denkt dat u gedupeerd bent,' zegt ze geduldig.

Ik haal diep adem. 'Nou, ik heb in 2016 aanslagen gekregen van toeslagen die ik terug moest betalen. Mijn dochters gingen allang niet meer naar de opvang, maar die bleef geld incasseren, ook nadat ik het had stopgezet. Ongeveer tweeënhalf jaar hebben ze maandelijks geld gekregen voor kinderen die daar niet meer kwamen. Toen

de kinderopvang failliet ging, kwam de Belastingdienst bij mij aankloppen. Ik had al in geen jaren meer een brief van hen gekregen. Normaal moet je de uren invullen, maar dat had ik ook allang niet meer gedaan. Vervolgens hebben ze alles met mijn eenoudertoeslag en andere toeslagen verrekend. Ik kreeg geen betaalregeling en raakte zo in de problemen dat ik alles ben kwijtgeraakt. Mijn huis, mijn bedrijf, mijn hele leven eigenlijk, en ik ben uiteindelijk naar Spanje gevlucht. Daar is mijn paspoort verlopen voordat ik me kon registreren. Ik ben ondanks de aangeboden hulp van mijn huisbaas nog steeds niet legaal in dit land en ik heb geen ziektekostenverzekering. Ik heb me steeds uit de ellende kunnen worstelen, maar door de coronapandemie ben ik alles weer kwijtgeraakt. Ik krijg eten van een voedselbank en kan mijn huur niet meer betalen. Nu is er iets mis met mijn gezondheid en ik ben radeloos.'

De tranen stromen intussen over mijn wangen. Ik heb dit verhaal nog nooit hardop aan iemand verteld.

'Ik denk steeds vaker dat mijn kinderen beter af zijn als ik eruit stap,' zeg ik zachtjes.

De mevrouw aan de andere kant reageert heel begripvol en vertelt me dat ik niet de enige ben met dit verhaal, dat er meer mensen naar het buitenland zijn gevlucht, maar dat het voor hen nog onbekend is hoe groot de omvang is. 'Mevrouw, we gaan u helpen, stap er niet uit, geloof me, voor uw kinderen is dat echt niet het beste wat u kunt doen. We gaan een noodbedrag van 500 euro naar u overmaken, dat heeft u direct op uw rekening en hoeft u niet terug te betalen. We gaan met een lichte toets kijken of u binnen de gedupeerdenregeling valt. Als we dat niet meteen kunnen bepalen, gaat u door naar integraal,' zegt ze.

De enorme last die ik al zo lang heb gedragen valt van me af. Ein-

delijk heb ik hardop kunnen uitspreken wat ik al die tijd heb moeten doorstaan. De leugens die ik de afgelopen jaren heb verteld om maar niemand met mijn problemen te belasten zijn enorm.

Ik bedank haar door mijn tranen heen en nadat ik heb opgehangen blijven de tranen stromen.

De afgelopen maanden zijn zo zwaar geweest. Klaasje en ik werken echt aan een mooi bedrijf, maar de inkomsten zijn niet voldoende voor twee mensen. De constante lockdowns en semilockdowns maken het onmogelijk om een bedrijf uit de grond te stampen. Zij heeft een flinke pot met spaargeld en ze heeft mij geld geleend zodat ik wat langer ademruimte heb, maar het is gewoon niet genoeg om het lang vol te houden. De huur betalen is elke maand een struggle, ook omdat wij facturen niet altijd op tijd betaald krijgen. Onze huurbaas heeft zelf ook een geldtekort, dus ze staat elke maand al dagen voordat de huur betaald moet worden aan deur.

De stress, ik kan er niet meer mee omgaan. En nu is er nog iets bij gekomen om over te stressen. Sinds een paar weken sta ik ingeschreven bij de gemeente, dankzij mijn huisbaas, die aan wat touwtjes heeft getrokken daar. Ze beloofden dat ik een afspraak bij de ambassade in Madrid zou krijgen om een nieuw paspoort te regelen. Maar voordat ik een paspoort kan aanvragen met de meiden moet ik weten of dat wel kan met mijn btw-schuld. Belangrijker is nog dat ik genoeg geld heb om naar Madrid heen en weer te reizen voor het paspoort.

Nu ik ingeschreven sta kreeg ik een oproep voor een uitstrijkje en dat bleek niet goed te zijn. Nu ben ik echt in paniek. Ik heb nog steeds geen ziektekostenverzekering of geld, dus wat moet ik doen?

De tijd is nu wel gekomen dat ik het mijn ouders moet vertellen.

Ik stap met lood in de schoenen in de auto. Als ik binnenkom ziet mijn moeder meteen dat er iets is.

‘Pap, mam, ik moet jullie iets vertellen.’

Het verhaal komt er met horten en stoten en veel tranen uit. Ik laat het nieuws van het uitstrijkje nog maar even weg, ik laat zo al een bom vallen. Misschien is dit te veel van het goede. Mijn ouders reageren eigenlijk heel rustig op al het nieuws. Natuurlijk wisten ze dat er van alles speelde, maar ze hadden geen idee hoe het zit. Omdat ik alles natuurlijk goed verborgen hield.

Ik denk dat ze meer teleurgesteld zijn dat ik niet heb durven vertellen hoe erg het was. Ze zouden me hebben geholpen. Maar ik wist dat er geen manier was om mij te helpen. Ik wilde ze niet met de uitzichtloosheid opzadelen.

Phill hijst zich uit het zwembad en vraagt me of ik blijf slapen. Ik stem toe. Ik heb behoefte om bij iemand te zijn vannacht. Het liefst zou ik naar Nederland hollen om bij Josh te kunnen zijn, maar dat is nu eenmaal geen optie. Het voelt in mijn hart alsof ik vreemdga als ik bij Phill blijf, maar ik ben bang voor wat er gebeurt als ik alleen ben.

De laatste tijd heb ik Phill af en toe gezien, ik kwam hem hier en daar tegen. Hij is me eeuwig dankbaar omdat ik z’n leven heb gered toen hij een hartaanval had. Al was het vooral om praktische redenen dat hij me belde, niet omdat ik zo belangrijk voor hem ben. Ik ben de enige van de mensen die hij kent die Spaans spreekt.

De volgende ochtend ben ik vroeg wakker en ik rij nog voordat de urbanisatie wakker wordt naar huis. Dan is het tenminste niet zo’n ‘walk of shame’, denk ik.